

ville ofre Kapital og personligt Arbejde, saa at det kan blive til Gavn for Samfundet. Man ved, hvor let det er i vore Dage at sætte en Agitation i Gang, og man ved, hvor hensynsløst der mange Gange der tages fat, saa at hæderlige Folk undertiden saa at sige kunne blive satte ned i Menigmands 2den Klasse. Nu sætter man, at en saadan Beværternæring paa 5 Aar er ved at løbe ud, og vedkommende Vært har faaet nogle Uvenner, der sætte en Agitation i Gang imod ham, saa vil han ikke være i Stand til at faa Bevillingen fornyet. Der er for megen Fare ved det korte Aaremaal, derfor have vi ikke turdet gaa med dertil. Naar man som her strammer Betingelserne for dem, der skulle drive dette Erhverv, saa maa deri ogsaa ligge nogen Garanti. Der er i § 4 taget stærke Forholdsregler med Hensyn til det personlige. Man stiller stærke Krav til vedkommende Person om Hæderlighed og i anden Retning, saaledes som det fremgaar af denne Paragraf. Vi have ment at kunne gaa med hertil for at sikre, at dette Erhverv højnes ved, at man faar virkelig noble og hæderlige Personer til at drive det. Man har ogsaa ment, hvad der er slaaet fast i Ændringsforslaget § 6, at der ikke kan gives Bevilling til nogen paa mere end een Forretning. I § 7 er det slaaet fast, at Forretningen skal ledes af vedkommende personlig, og at det kun i særlige Tilfælde kan tillades at have Bestyrere. Det kan slet ikke gaa, saaledes som det nu gaar mange Steder. Jeg har gennem de Politirapporter, jeg faar mellem Aar og Dag, set, at der er Kvinder og Mænd sat til at lede saadanne Forretninger, som burde ud øjeblikkelig. Nu er man imidlertid ikke i Stand til at kunne gribe ind, men efter det her foreliggende Forslag kan Politiet gribe ind, hvor Forholdene ikke ere, som de burde være. Foruden at man stiller større personlige Fordringer, stiller man nu ogsaa ganske andre Fordringer til Lokalerne. Man tager saaledes Hensyn baade til det sædelige, det ædruelige og mange andre Hensyn for at skærpe Forholdene i ikke ringe Grad. I disse Paragraffer ligger efter min Mening Grundlaget for hele Beværternæringen. Naar Personerne og Lokalerne ere, som de bør og skulle være, er Grundlaget lagt paa en solid Maade.

Vi have ogsaa kunnet gaa med til at søge at forhindre, at man faar en alt for stor Mængde Beværtninger, især med Udsenkning af stærke Drikke, og vi have kunnet tiltræde Forslaget om, at der kun maa være en saadan Beværtning for hver 350 Indbyggere; det vil ved Vedtægter,

stadfæstede af Indenrigsministeren, blive slaaet fast. Vi have paa den anden Side ment, at man maatte forblive ved det bestaaende, som det var den 1ste Januar 1911. Der er jo maaske enkelte Steder lidt rigeligt af Beværtninger med Udsenkning, men man kunde let komme til at ramme en Del smaa Beværternæring, som det ikke kunde forsvares at ramme, derfor have vi villet blive ved det bestaaende, men vi have saa ikke kunnet gaa længere end til 1 Beværtning for hver 350 Indbyggere, for saa vidt dette Tal ikke er naaet, som Forholdet nu er.

Det næste Spørgsmaal er, hvem der skal udstede Bevillingen. Man har ment, at nu, da vi have faaet den almindelige kommunale Valgret, var det ogsaa paa Tide at faa slaaet fast, at her som paa alle andre Omraader, hvor man har krævet og faaet Ret, maa man ogsaa huske, at man har Pligter at opfylde. Man har da ment, at for Landets Vedkommende er det rigtigt, at Sogneraadet har Indstillingsret til Amsraadet, som saa er den bevilgende Myndighed. Det kan altsaa sige Nej, dersom det mener ikke at kunne følge Sogneraadet, men det kan ikke give nogen Bevilling uden Anbefaling af Sogneraadet. Men for at ogsaa Befolkningens Ønsker kunne imødekommes, har man ment, at hvor der er Tale om en ny Bevilling eller om Fortsættelse af en gammel, skal der, naar enten Sogneraadet eller mindst 35 pCt. af de kommunale Vælgere forlange det, foretages en Sogneafstemning, og naar denne giver det Udfald, at et Fler-tal, bestaaende af 35 pCt. af samtlige Vælgere, stemmer imod en saadan Bevilling, kan den ikke gives. Dette er slaaet fast i § 16.

For Købstædernes Vedkommende har man givet Kommunalbestyrelsen den bevilgende Myndighed. For Københavns Vedkommende have vi ment at kunne gaa med til Nævnet, fordi Kommunalbestyrelsen har saa mangt og meget at varetage, at det af Hensyn til Arbejdets store Omfang kan være rigtigt, at man her faar det saakaldte Nævn. Dette skulde da sammensættes paa den Maade, at 3 Borgerrepræsentanter skulde vælges af Borgerrepræsentationen ved Forholdstalsvalg, samt den Borgmester og Raadmand, under hvem Næringssager sortere, desuden skulde Politidirektøren udnævne en Politispektør, som skulde tiltræde Nævnet. Det var altsaa disse Mænd, der skulde give Bevillingen. Det er bestemt i § 14.

§§ 19 og 20 handle om Beværtning uden Udsenkning af stærke Drikke. I København skal Næringsbevis dertil gives af Magistraten og paa Landet af Politimesteren.